

Iztok Osojnik, Slovenia

La veritat

El Sr. Avui va cavil·lar:
la veritat és irrellevant, el que existeix
és el que la gent pensa.

Per exemple: el meu pare que està morint
a la cambra oposada on hi ha un home que
esbufega, un dels instigadors de la matança dels Balcans.
(Stane Dolanc, una aparició reduïda a gargarismes i coma).

Jo era al costat del meu pare quan era a la clínica
neurològica (indigna d'aquest nom). Jo era amb ell
just el moment que va sortir del coma d'un mes i
em va mirar amb ulls d'estupor buida. Jo també era
allà quan va ser traslladat amb grans esforços des de
la clínica a l'hospital de Menges.
I també quan finalment aconseguirem dur-lo
a la residència de vells a Kolezija, on, dos cops al dia
ja aleshores, marxava a l'altra banda d'ombres inassolibles.
Però algunes poques vegades, quan era despert, jo no hi era.
Ara el pare ja ha marxat per sempre, pensant que els seu
fill gran l'havia oblidat.
Un pensament irrecuperable i irreparable, un tipus de final
que la història no pot esmenar.

¿I si fos d'una altra manera?
¿I si el que existeix és la veritat i no el que la gent pensa?
¿On ens duria? ¿Ens duria més enllà del món dels homes,
on resta la realitat primigènica?

El Sr. Avui va cavil·lar, però no va obtenir cap resposta.
La resposta havia de venir ella sola.